

Arrest

nr. 79 134 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. STRUBBE loco advocaat P. STAELENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo afkomst. U bent praktiserend christen en gaat naar de pinksterkerk. U werd geboren te Benin City in Edo state op 14 maart 1980 en volgde er uw lager en middelbaar onderwijs. In 1998 verhuisde u samen met uw ouders, uw 3 broers en uw zus Maureen, die in 1998 geboren werd, naar Kano in het noorden van het land. Uw ouders vreesden immers de druk van familieleden in Benin City om uw zus Maureen te besnijden. U woonde met uw familie in de Yoruba Ibo road in de wijk Gwadaru Sabon Geri in Kano. Intussen studeerde u vanaf 1998 in Auchi Polytechnic in Edo state voor burgerlijk ingenieur en studeerde er af in 2003. Van toen af ging u permanent in Kano bij uw familie wonen. U werkte er ook als technisch assistent bij het bedrijf Omonel

Associates. In 2003 leerde u (K.A.) kennen toen uw bedrijf een renovatieklus deed in het huis van haar vader. U begon een relatie met haar. (K.A.) is een moslimmeisje, een jaar jonger dan u, en de dochter van Sheikh Osman Aliru, een zeer invloedrijk persoon in Kano. Jullie hadden een serieuze relatie en zagen elkaar vaak: jullie sliepen samen en zagen elkaar ofwel bij u thuis ofwel op publieke plaatsen. Begin juli 2008 kwam uw vriendin (K.A.) naar uw huis en vertelde dat ze zwanger was. U was erg blij en stelde voor om te trouwen. Uw vriendin weende echter voortdurend en zei dat het een probleem was en dat haar familie het wist. U was verbaasd dat ze weende en vroeg de hele avond naar de reden van haar verdriet, maar ze vertelde het niet. Plots hoorde u geklop op de deur. U hoorde dat men de naam van uw vriendin riep. Het kloppen en roepen werd luider en de deur van uw huis werd opengebroken door Mohamed, de oudere broer van uw vriendin. Hij was vergezeld door 3 andere personen. Ze sloegen u en uw vriendin en zeiden: je bent goddeloos, waarom heb je onze zus zwanger gemaakt. In een bus werden jullie naar het ouderlijk huis van uw vriendin (K.A.) gebracht. U werd er verder mishandeld. Toen kwam (S.O.A.), de vader van uw vriendin, binnen. Hij bedreigde u en was erg boos. U zei dat u met zijn dochter wilde trouwen. Hij zei dat hij dit niet wilde omdat u een christen bent en dat u de prijs moest betalen voor de schaamte die u over de familie bracht. Ze lieten u in een donkere kamer achter. De volgende dag kwam Mohamed, de oudere broer van uw vriendin, terug met een houten stok en sloeg u. U kon hem overmeesteren en ontsnapte. U had een gebroken hand, ging naar de politie en vertelde uw verhaal. Toen u de naam van de vader van uw vriendin noemde, zei de agent dat hij niets kon doen tegen deze familie omdat hij anders zijn job zou verliezen. U was bang om terug naar huis te gaan. U ging naar een vriend, Mr Loke. Hij adviseerde u opnieuw naar de politie te gaan. Jullie spraken een andere agent, maar ook hij wilde u niet helpen toen hij hoorde over welke familie het ging. Uw vriend zei dat u moest vluchten. Daarom bent u in juli 2008 per auto naar Libië gevlucht. Na 2 weken kwam u er aan. U vroeg asiel aan en werd een maand later erkend als vluchteling. U ging aan de slag als veiligheidsoperator bij Duits bedrijf MAN in het Bregga werkkamp. Wegens de spanningen in Libië kon uw bedrijf vanaf maart 2011 uw veiligheid niet meer garanderen. Ze beëindigden uw contract en zeiden dat u moest vertrekken. U verstopte zich nadien op verschillende plaatsen in Libië tot u op 11 augustus 2011 8 mensen ontmoette die u ervan beschuldigden voor Khadafi te vechten. Uiteindelijk werd u geholpen door 4 mensen met camera's. Slechts 1 van hen, mister Philips, sprak Engels. Hij legde de situatie uit aan de rebellen en zei dat hij u zou helpen. Hij nam een kleine foto en gaf u een identificatiepapier. Hij nam u mee naar Benghazi en samen met de 4 andere mensen met camera's verliet u in september 2011 Libië per boot. De boottocht duurde 2 of 3 dagen. Bij aankomst reden jullie nog 4 uur in een auto. Toen kwam u in België aan. Dezelfde dag, op 7 september 2011, vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u Nigeria in juli 2008 verliet, dat u vervolgens asiel verkreeg in Libië, dat u in Libië verbleef tot september 2011, dat u vervolgens per boot Libië ontvluchtte, dat u 3 dagen op een boot zat en vervolgens 4 uur in een auto en dat u op 7 september 2011 in België aankwam en asiel aanvraagde. U verklaart ook dat u nog nooit in Griekenland geweest bent (gehoor CGVS, p. 6,7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt echter dat u op 3 september 2011 op de luchthaven van Gosselies, nabij Charleroi, in België aankwam. Immers, de vingerafdrukken die door Printrak bij u werden genomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 september 2011 stemmen overeen met de vingerafdrukken die op 3 september 2011 door de Federale politie van Gosselies van een persoon die verklaarde (A.A.) te heten, en van Soedanese nationaliteit te zijn, werden afgenomen. U gaf op dit moment dus een valse naam en valse nationaliteit op. U kwam op dat moment aan met een vliegtuig uit Volos te Griekenland. U beschikte op dat moment over 2 valse Italiaanse identiteitsdocumenten op naam van (H.M.). U verklaarde hierover dat u deze gekocht had in Athene. Aan de federale politie van Gosselies verklaarde u verder dat u in 2006 Soedan verlaten had en via Libië en Turkije uiteindelijk op 5 mei 2006 in Griekenland belandde. U verklaarde dat u sinds 2006 in Griekenland verbleef, maar besloten had het land te verlaten omdat u er geen job vond. U verklaarde ook dat u op weg was naar Noorwegen. Toen u geconfronteerd werd met deze gegevens, die erg tegenstrijdig zijn met uw relaas, stelde u enkel dat het niet waar was en dat u het ontkent (gehoor CGVS p. 10,11). Aldus dient vastgesteld te worden dat u de Belgische instanties op intentionele wijze trachtte te misleiden. Er kan eerst en vooral geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw afgelegde reisroute. U verklaarde van Libië per boot naar Europa gereisd te zijn en na een autorit van 4 uur op 7 september 2011 aangekomen te zijn in België (gehoor CGVS, p. 6,7). Deze door u opgegeven reisroute valt echter niet te rijmen met het feit dat u op 3 september 2011

in België aankwam met een vliegtuig uit Griekenland. Daarnaast brengen uw wisselende verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en verblijfplaats sinds 2006 uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Bovendien bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, verblijf in Libië, erkenning als vluchteling in Libië of reisweg zou kunnen staven.

Daarnaast is uw kennis over Kano ontoereikend. Bijgevolg weet u uw verblijf in Kano van 1998 tot op het moment van uw vertrek uit Nigeria in 2008 niet aannemelijk te maken. U weet om te beginnen niet in welke staat Kano ligt (gehoor CGVS, p.3) . Kano ligt in Kano state (zie informatie in het administratief dossier), maar u verklaart enkel, ook na een uitleg van de dossierbehandelaar, dat het in het noorden ligt (gehoor CGVS, p.3). Wanneer u gevraagd wordt zoveel mogelijk over Kano te vertellen zegt u na lang nadenken dat het moeilijk is er te leven als niet-moslim, dat je er geen alcohol mag drinken, dat de sharia-wet er is ingevoerd, dat je kan niet uitgaan 's avonds en dat je de zoo kan bezoeken en wildparken (gehoor CGVS, p.8). Het valt op dat deze informatie zeer algemeen, vaag en summier is. Wanneer u gevraagd wordt waar de door u aangehaalde zoo en de wildparken zijn, weet u hier niet op te antwoorden (gehoor CGVS, p.8). Op de vraag om naast de wijk Sabon Gari, waar u volgens uw verklaringen woonde, nog andere wijken van Kano te benoemen, antwoordt u dat u Kabi kent, Massalachi, Muritala Mohamed road en Bewac (gehoor CGVS, p.7). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier, zijn Nassarawa, Fagge en Dala Hill omliggende wijken van de Sabon Gari wijk in Kano. Er is echter geen enkele informatie terug te vinden over Kabi, Massalachi of Bewac, als zijnde wijken in Kano. Over Muritala Mohamed road is wel informatie beschikbaar, maar dat is een straat en geen wijk. U weet met andere woorden geen enkele wijk uit Kano te benoemen. Op de vraag naar omliggende straten van uw straat Yoruba Ibo road, antwoordt u dat u Madeki street kent, Onisha road, Airport road, Aba road, Ibo road en Independent road. Op de vraag of u er nog meer kent, antwoordt u ontkennend (gehoor CGVS, p.7). Ibo road is hetzelfde als Ibo Yoruba road, de straat waar u woont en kan dus niet meegerekend worden als omliggende straat. In de informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier, is bovendien niets terug te vinden over een Onisha road in Kano. U hebt deze straatnaam zelf opgeschreven (zie notities toegevoegd aan het gehoor). Gegeven het feit dat u hooggeschoold bent, u behaalde een diploma als burgerlijk ingenieur (gehoor CGVS, p.4), gaan we ervan uit dat u de straatnamen van omliggende straten correct kan noteren. Er resten dus slechts 4 omliggende straten die u weet te benoemen, wat toch erg weinig is gegeven het feit dat u hoog opgeleid bent en uw familie er 10 jaar en u er 5 jaar woonde. De naam van de luchthaven, die in uw buurt ligt, is volgens u de Mohamed Moritala airport (gehoor CGVS, p.8). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier, betreft het echter de Mallam Aminu Kano airport. U weet slechts 3 bekende plaatsen of gebouwen in Kano te noemen en slechts 1 ziekenhuis (gehoor CGVS, p.9). Nochtans is Kano een stad met meer dan 2 miljoen inwoners en dus meerdere ziekenhuizen. U weet verder niet wat Dala Hill is (gehoor CGVS, p. 9). Dala Hill is een 500 meter hoge heuvel, die in het oude stadsgedeelte van Kano gelegen is (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U weet ook niet wat 'kofar' is of betekent, zelfs niet als het voor u wordt neergeschreven. U verklaart dat het de familiestructuur is in Kano en dat het woord voor een ongelovige erop lijkt (gehoor CGVS, p.9). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt dat 'kofar' stadspoort betekent. Rond de oude ommuurde stad van Kano zijn er meerdere stadspoorten met elk een aparte naam. U weet ook niet wat Kofar Mata betekent (gehoor CGVS, p.9). Nochtans is dit de belangrijkste toegangspoort tot de oude stad en bovendien de toegangspoort die het dicht bij uw vermeende woning in de Yoruba Ibo road ligt. Er bestaat ook een Kofar Mata road, die ligt op enkele honderden meter van de Yoruba Ibo road, waar u volgens uw verklaringen woonde. U benoemt de centrale moskee als een bekend gebouw in Kano. U situeert deze centrale moskee dicht bij de Muritala Mohamed road (gehoor CGVS, p.9,10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het administratief dossier blijkt echter dat de centrale moskee op meer dan een kilometer van de Muritala Mohamed road ligt. De Muritala Mohamed road ligt wel vlakbij de Yoruba Ibo raod, waar u volgens uw verklaringen woonde. Tot slot verklaart u dat er veel universiteiten zijn in Kano, maar slaagt u er niet in om er ook maar 1 te benoemen (gehoor CGVS, p.10).

Uit voorgaande opsomming blijkt dat uw kennis over Kano zeer beperkt, vaag en soms ook onjuist is. Nochtans bent u hoogopgeleid en woonde en werkte u er gedurende 5 jaar. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan uw verblijf in Kano. Evenmin kan geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden vervolging door de familie Aliru in Kano.

Uw verklaringen over uw relatie met (K.A.) bevestigen de bedrieglijkheid van uw relaas. U verklaart dat u een serieuze relatie met haar had gedurende 5 jaar, dat jullie elkaar vaak zagen, dat jullie samen sliepen en samen dingen deden op publieke plaatsen, zoals bijvoorbeeld een ijsje eten. U verklaart eveneens dat de vader van (K.A.) een heel invloedrijk persoon is en dat hij niet op de hoogte was van jullie relatie (gehoor CGVS, p.12,13). Het is echter weinig plausibel dat u gedurende 5 jaar een

buitenhuwelijkse relatie kon hebben met (K.A.) zonder dat haar vader er iets over zou geweten hebben. Gegeven het feit dat hij een invloedrijk man was mag men dus verwachten dat zijn dochter ook in de kijker loopt. Dat zijn dochter dus gedurende 5 jaar een geheime buitenhuwelijkse relatie kon hebben met een christen terwijl ze bij hem sliep en regelmatig in het openbaar met hem optrok, lijkt weinig plausibel. U verklaart ook nog dat u zich niet realiseerde dat u een risico nam door als christen jarenlang een buitenhuwelijkse relatie te hebben met een moslimmeisje (gehoor CGVS, p.12,13). Ook toen uw vermeende vriendin zwanger raakte, zag u niet in dat er een probleem was (gehoor CGVS, p.11). Nochtans, als christen gedurende 5 jaar een buitenhuwelijkse relatie aangaan met de moslimdochter van een zeer invloedrijk persoon in een hoofdzakelijk door moslims bewoonde stad, waar de sharia-wetgeving geldt, en bij deze vrouw een buitenhuwelijks kind verwekken, komt als enorm onbezonnen over. Mede door uw hoge opleidingsgraad en door uw eigen verklaringen dat het moeilijk leven is in Kano als niet-moslim en dat de sharia-wetgeving er is ingevoerd (gehoor CGVS, p.8) komt het als zeer onwaarschijnlijk over dat u nooit het risicovolle karakter van deze relatie zou ingezien hebben. Het bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw vermeende relatie met (K.A.).

Tot slot is er nog het gegeven dat u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/10/2011) enkel vermeldde dat uw vriendin zwanger raakte en dat haar familie u ervan beschuldigde de familie en de islam ten schande te brengen (p. 2 pt. 5). U vertelde er echter niets over het feit dat ze u meenamen, opsloten, mishandelden en dat u uiteindelijk kon ontsnappen (gehoor CGVS, p.11). Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat ze zeiden dat details niet nodig waren. Hiermee overtuigt u niet. Men mag echter van een kandidaat vluchteling verwachten dat hij alle essentiële feiten vermeld bij een eerste gehoor bij de DVZ. Een ontvoering, vasthouding, bedreiging en ontsnapping vallen zeker en vast te catalogeren onder de noemer essentiële feiten. Bovendien gaf u bij de DVZ wel een uitvoeriger uitleg over uw problemen in Libië (p. 2 pt. 5) wat het des te vreemder maakt dat u niets vertelde over uw vasthouding en ontsnapping in Kano. Dergelijke zaken bevestigen wederom de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, verblijf in Kano, verblijf in Libië, erkenning als vluchteling in Libië of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt inderdaad geen documenten te hebben om het verblijf in Libië te staven, maar dit komt doordat hij Libië moest ontvluchten en het tijdens deze vlucht onmogelijk was om deze papieren bij zich te houden. De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door zelf niet te onderzoeken of de verzoekende partij wel degelijk van 2008 tot 2011 als vluchteling erkend was in Libië.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en een schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst erop dat hij maar vijf jaar in Kano heeft gewoond. In die tijd heeft hij nooit een wildpark bezocht zodat hij onmogelijk kan weten waar de wildparken zich precies bevinden. Verzoeker kan onmogelijk alle straten kennen in de buurt waar hij woonde. De verwerende partij houdt tevens enkel rekening met alle feiten die verzoekende partij niet bekend zijn en de vragen waarop hij niet kan antwoorden. Verzoeker wist voor een groot aantal vragen nochtans wel het antwoord.

Met betrekking tot de aangehaalde omissies en contradicties, meent verzoeker, onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak, dat deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikels 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de rechten van verdediging en een schending van artikel 6 EVRM.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State.

Hij meent dat zijn verklaringen tijdens het korte verhoor op de DVZ niet tegen hem kunnen gebruikt worden, aangezien hij op dat moment niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die erop zou kunnen toezien dat elk gezegde correct in de Nederlandse vertaling terecht kwam. De aanwezige tolk kan daarvoor niet instaan omdat hij niet de belangen van de verzoekende partij nastreeft.

Verzoeker poneert dat het Belgische asielrecht artikel 6 van het EVRM schendt. Hij verwijst naar de zaak Salduz waarbij het EHRM een nieuwe interpretatie gaf van het recht op bijstand van een advocaat. Verzoeker meent dat dit arrest mutatis mutandis van toepassing is. Verzoeker verwijst naar een naar eigen zeggen legendarisch citaat van Henri Rollin inzake het EVRM: "*un texte de droit positif ignoré des juristes belges*". Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet eens zou zijn met verzoekers zienswijze, vraagt hij dat een prejudiciële vraag inzake de toepassing van artikel 6 EVRM zou worden gesteld aan het Europees Hof van Justitie alvorens de debatten verder te zetten.

2.2.1. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de drie aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.2. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

2.2.3. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.2.4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder merkt terecht op dat de bestreden beslissing nergens vermeldt dat de commissaris-generaal ervan uit gaat dat de verzoekende partij geen asiel heeft verkregen in Libië. Wel wordt terecht opgemerkt dat verzoeker de Belgische instanties op intentionele wijze trachtte te misleiden door te verklaren dat hij van Libië per boot naar Europa reisde en na een autorit van vier uur op 7 september 2011 in België aankwam, terwijl uit een vergelijking van vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 3 september 2011 in België aankwam met een vliegtuig uit Griekenland. Daarbij verklaarde verzoeker aan de Federale Politie dat hij (A.A.) heette, van Soedanese nationaliteit is, in 2006 Soedan verlaten had en via Libië en Turkije uiteindelijk op 5 mei 2006 in Griekenland belandde en dat hij er sinds dan verbleef maar besloten had het land te verlaten omdat hij er geen job vond (administratief dossier, stuk 11).

Waar verzoeker aanvoert dat hij asiel vroeg in Libië in 2008 en daar als vluchteling werd erkend, waarna hij daar tot september 2011 verbleef, dient te worden vastgesteld dat het aan verzoeker toekomt om dit aan te tonen indien zijn verklaringen zouden stroken met de realiteit. Gelet op zijn voorgehouden verblijf van nagenoeg drie jaar als erkend vluchteling dient hij in de mogelijkheid te zijn om dit via de (door hem onbenoemde) instantie die hem zou hebben erkend, aan te tonen.

Verzoeker heeft een plicht tot medewerking waarbij hij alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn aanvraag moet indienen, zo ook deze met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekers verklaringen op het CGVS inzake zijn reisweg ondermijnen op manifeste wijze zijn geloofwaardigheid.

De Raad treedt verweerder bij waar deze vaststelt dat verzoeker geen enkele vorm van verweer voert tegen de pertinente motivering dat het weinig plausibel is dat de dochter van een invloedrijke moslim in Kano gedurende vijf jaar een geheime buitenhuwelijkse relatie kon hebben met een christen terwijl ze bij hem sliep en regelmatig in het openbaar met hem optrok, dat het als enorm onbezonnen overkomt om als christen gedurende vijf jaar een buitenhuwelijkse relatie aan te gaan met de moslimdochter van een zeer invloedrijk persoon in een hoofdzakelijk door moslims bewoonde stad waar de sharia-wetgeving geldt, en bij deze vrouw een buitenhuwelijks kind te verwekken, en dat het als zeer onwaarschijnlijk overkomt dat verzoeker nooit het risicovolle karakter van deze relatie zou ingezien hebben. Deze door verzoeker niet betwiste vaststellingen bevestigen de ongeloofwaardigheid van de vermeende relatie die aan de basis zou liggen van verzoekers vlucht uit Nigeria.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpercedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij essentiële elementen in het vervolgingsrelaas als de feiten dat hij door de familie van zijn vriendin werd meegenomen, opgesloten en mishandeld waarna hij kon ontsnappen, alsook de weigering van de politie om op te treden (gehoor CGVS, p.11) zou vermelden. Dit geldt des te meer nu blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel een uitvoerige uitleg gaf over zijn vermeende problemen in Libië.

Waar verzoeker thans laat uitschijnen dat de omissie te wijten is aan het feit dat niet al zijn verklaringen correct in de Nederlandse vertaling terechtkwamen, blijkt verzoeker de vragenlijst van het CGVS voor

akkoord ondertekend nadat deze hem in het Engels werd voorgelezen. Bij het invullen van de vragenlijst was geen tolk aanwezig, zodat de opmerking dat de aanwezige tolk niet de belangen van de verzoekende partij nastreeft, geen steek houdt waarbij tevens kan opgemerkt worden dat de behandelend ambtenaar er geen persoonlijk belang bij heeft verzoekers verklaringen te manipuleren.

Voormelde vaststellingen doen besluiten dat verzoekers relaas geloofwaardigheid ontbeert. De kritiek op het onderdeel van de motivering inzake zijn voorgehouden verblijf in Kano kan niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4.3. Verzoeker voert geen element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS